

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/102/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6722204239
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martin Štubniak
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6722204239.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Martina Štubniaka a sudkýň Mgr. Kataríny Katkovej a JUDr. Amy Odalošovej, v spore žalobkyne E. I., narodenej XX. XX. XXXX, bytom M. R. Z. XXXX/XX, XXX XX J., právne zastúpenej JUDr. Rastislavom Trnkom, advokátom, so sídlom Námestie SNP 75/26, 960 01 Zvolen, proti žalovaným 1/ Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, 2/ LICITOR group, a.s., so sídlom Sládkovičova 6, 010 01 Žilina, IČO: 36 421 561, o návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/62/2022-51 zo 7. novembra 2022, takto

rozhodol:

- I. Uznesenie okresného súdu **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) napadnutým uznesením zamietol návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhala uloženia povinnosti žalovanému 1/ zdržať sa výkonu záložného práva k nehnuteľnostiam vedeným na LV č. XX k. ú. I. a uloženia povinnosti žalovanému 2/ zdržať sa výkonu dražby týchto nehnuteľností s tým, že bude povinná do 60 dní od právoplatnosti uznesenia podať žalobu proti žalovanému 1/ o určenie výšky jeho pohľadávky z poskytnutého úveru č. O..

2. Prvoinštančný súd rozhodnutie odôvodnil aplikáciou ust. § 325 ods. 1 a 2 písm. d) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a tým, že pokiaľ žalobkyňa v návrhu uviedla, že je vlastníčkou nehnuteľností vedených na LV č. XXC/XX/XXXX, k. ú. I. ako stavba rodinného domu s pozemkom (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“) poukazujúc na súdne konanie sp. zn. 16C/63/2018, z uvedeného konania bolo zistené, že rozsudok zo dňa 22. 04. 2022 o určení vlastníctva sporných nehnuteľností v prospech žalobkyne a jej manžela ešte nenadobudol právoplatnosť. Podľa prvoinštančného súdu je momentom nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na základe rozhodnutia štátneho orgánu deň právoplatnosti rozhodnutia a v dôsledku toho nie je žalobkyňa so svojim manželom vlastníčkou nehnuteľností a nemá teda aktívnu vecnú legitimáciu. Výkonom záložného práva by bol dotknutý súčasný vlastník sporných nehnuteľností M. C. a nie žalobkyňa. Na druhej strane ale prvoinštančný súd aktívnu vecnú legitimáciu žalobkyne videl v existencii záložnej zmluvy zo dňa 27. 06. 2017, ktorou bolo v prospech žalovaného 1/ zriadené záložné právo k sporným nehnuteľnostiam na zabezpečenie úveru č. XXXXXXXXXXXX poskytnutého žalobkyni a jej manželovi, kedy žalovaný 1/ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a ako záložný veriteľ následne inicioval dobrovoľnú dražbu sporných nehnuteľností, ktorú ako dražobník realizuje žalovaný 2/. Prvoinštančný súd potom konštatoval, že nevie ani predbežne právne posúdiť, či žalobkyňa má právo, ktorému žiada poskytnúť ochranu neodkladným opatrením. Žalobkyňa uvádzala, že si s manželom vzali úver 137.000,- Eur, na ktorý splatili minimálne sumu 16.455,77 Eur a preto žalovaným 1/ požadovaná suma vyše 138.000,- Eur nezodpovedá skutočnému dlhu. Prvoinštančný súd poukázal na to, že splátky úveru boli v období februára až júla 2020 znížené a žalobkyňa sama

uviedla, že od augusta 2020 už úver nesplácala a je preto logické, že výška pohľadávky v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 15. 12. 2021 nezodpovedá výpočtu v splátkovom kalendári založenom na predpoklade riadneho a včasného splácania úveru. Navyše žalobkyňa zjavne opomenula započítať do dlhu aj príslušenstvo, o ktorom možno predpokladať jeho navýšenie kvôli omeškaniu splácania. Vzhľadom na nepredloženie úverovej zmluvy žalobkyňou nebolo možné posúdiť ani ňou (len) vo všeobecnosti tvrdenú existenciu neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve. Prvoinštančný súd dodal, že žalobkyňa mala o výške pohľadávky vedomosť od decembra 2021 a doteraz žalobu o určenie výšky pohľadávky žalovaného 1/ nepodala, že súčasne bolo potrebné poskytnúť ochranu žalovanému 1/ ako záložnému veriteľovi a napokon, že navrhovateľom dražby môže byť podľa § 7 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách (okrem iného) záložný veriteľ, teda dražobník je v právnom vzťahu so záložným veriteľom ako navrhovateľom dražby, je vykonávateľom dražby a nevykonáva záložné právo vo vlastnom mene, čo znamená, že dražobník nie je v spore pasívne vecne legitímovaný. Na základe toho prvoinštančný súd uzavrel, že neboli splnené zákonné predpoklady na nariadenie neodkladného opatrenia.

3. V zákonnej lehote podala proti uzneseniu odvolanie žalobkyňa, ktorá ho žiadala zmeniť a návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovieť. V odvolaní namietala, že z predložených dôkazov vyplýva, že žalovaný 1/ voči nej uplatňuje nepochybne vyššiu pohľadávku než vyplýva z úverovej zmluvy. Predložila i výpočet dlhu a hoci tento nie je exaktný, rozdiel v sume 11.000,- Eur je značný a nemôže ísť o výpočtovú chybu alebo rozdiel spôsobený nezapočítaním príslušenstva resp. nezohľadnením obdobia so zníženou mesačnou splátkou. Úverovú zmluvu nepredložila z dôvodu, že ňou nedisponuje, pričom súdu by malo byť z vlastnej činnosti známe, že peňažné ústavy používajú vo svojich zmluvách neprijateľné zmluvné podmienky a teda ide o skutočnosť, ktorú podľa § 186 ods. 1 CSP nie je potrebné dokazovať. Žalobkyňa nesúhlasila ani s tým, že prvoinštančný súd poukázom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 139/2022 skúmal jej tvrdenia v súvislosti s možným úspechom žaloby vo veci samej. Uvedené rozhodnutie riešilo inú situáciu, pričom z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/33/2012 je zrejmé, že výsledok konania vo veci samej nie je pre posúdenie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia rozhodujúci. Vo vzťahu k názoru prvoinštančného súdu, že žalobu vo veci samej mohla podať už od decembra 2021 žalobkyňa uviedla, že na žalobe o určenie výšky pohľadávky žalovaného 1/ by bez odkázania súdom nemala naliehavý právny záujem podľa § 137 písm. c) CSP, pričom ani úspech v takom spore by nemal vplyv na výkon záložného práva dobrovoľnou dražbou a teda by jej neostávalo iné než podať v zásade totožný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Vzhľadom na prebiehajúce konanie sp. zn. 16C/63/2018 sa prvoinštančný súd nijak nevenoval otázke osoby záložcu, ktorému môže byť vyplatený prípadný preplatok z výťažku dražby. Žalobkyňa záverom vyjadrila nesúhlas s právnym záverom prvoinštančného súdu o tom, že žalovaný 2/ nemá pasívnu vecnú legitímáciu. Je pravdou, že je v právnom vzťahu len so žalovaným 1/, avšak dražbu vykonáva žalovaný 2/ a z ust. § 19 ods. 1 písm. b) zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách vyplýva, že dražobník je povinný upustiť od výkonu dražby ak je nariadené neodkladné opatrenie. Z logiky veci vyplýva, že musí smerovať voči žalovanému 2/ ako dražobníkovi. Nariadením neodkladného opatrenia by nedošlo k výraznému zásahu do práv žalovaného 1/ v porovnaní s tým, že náprava zásahu do jej práv by bola (ak vôbec) ťažko napravitel'ná vrátane toho, že by prišla so synom aj s matkou o domov.

4. Na základe odvolania žalobkyne krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

5. Na podklade návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia prvoinštančný súd správne skúmal, či je potrebné bezodkladne upraviť pomery sporových strán neodkladným opatrením. Správne tiež poukázal na ust. § 325 ods. 1 CSP, ktoré rozlišuje dva dôvody, ktoré môžu viesť k nariadeniu neodkladného opatrenia. Sú nimi buď potreba bezodkladnej úpravy pomerov strán sporu alebo obava, že exekúcia bude ohrozená. Neodkladné opatrenie je teda inštitútom, ktorého základnou funkciou je bezodkladná úprava pomerov strán, resp. zabránenie zmareniu exekúcie. Uplatnený nárok nemusí byť nepochybne preukázaný, musí však byť osvedčený, pretože neodkladné opatrenie má pružne a rýchlo reagovať na aktuálnu situáciu existujúcu medzi sporovými stranami, kedy z časového hľadiska nie je možné zisťovať všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti procesom štandardného dokazovania ako pri konaní v merite veci. Preto procesná teória i prax hovoria o „osvedčení“ rozhodujúcich skutočností a táto miera osvedčenia sa vždy podriadauje konkrétnej situácii. Inými slovami, od konkrétnych

okolností závisí, do akej miery je nevyhnutné, resp. postačujúce považovať určitú skutočnosť za danú, existujúcu. Súd pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení preto nezisťuje všetky skutočnosti, ktoré by musel zisťovať v prípade konečného rozhodnutia vo veci samej, obmedzí sa len na osvedčenie najzákladnejších skutočností preukazujúcich nutnosť (naliehavosť) bezodkladnej úpravy pomerov (či obavu pred ohrozením prípadnej exekúcie súdneho rozhodnutia) a tieto musia byť takého charakteru, že ak by k bezodkladnej úprave pomerov nedošlo, mohlo by dôjsť k nezvratiteľnému následku, alebo k stavu, ktorý by bol zvrátiteľný len s neprímeraným úsilím a nákladmi, resp. s veľkými ťažkosťami. Na druhej strane, dôležité miesto má aj posúdenie, či uložením navrhovaných obmedzení, resp. povinností nedochádza k zásahu do práv dotknutého subjektu nad nevyhnutnú mieru a či zásah sleduje legitímny cieľ.

6. Vychádzajúc z uvedeného sa odvolací súd stotožňuje so záverom prvoinštančného súdu, že neboli splnené zákonné podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia v zmysle § 325 ods. 1 CSP. Podľa odvolacieho súdu žalobkyňa neosvedčila potrebu nariadenia neodkladného opatrenia, pretože neosvedčila dôvodnosť nároku, ktorému by mala byť poskytnutá ochrana neodkladným opatrením.

7. Žalobkyňa v prvom rade neopodstatnene v odvolaní namietala, že sa prvoinštančný súd nad rámec skúmania podmienok neodkladného opatrenia zaoberal dôvodnosťou uplatneného práva (resp. možným úspechom žaloby vo veci samej). Aj podľa odvolacieho súdu je rozhodujúce to, že neodkladné opatrenie nie je samoúčelné, žalobca má podľa § 326 CSP osvedčiť dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a preto je plne namieste zaoberať sa pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení aj tým, či sa žalobcom uplatnené právo javí ako pravdepodobne dané. V prejednávanom prípade tomu tak nebolo a ak teda nie je osvedčená danosť nároku, niet logického dôvodu, aby takémuto právu bola poskytnutá ochrana neodkladným opatrením. Tento záver je v súlade s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR (viď napr. rozhodnutia sp. zn. 1Obdo79/2020, resp. sp. zn. 4Obdo/21/2022) a akceptuje ju i Ústavný súd SR ako tomu nasvedčuje aj jeho nález sp. zn. III. ÚS 139/2022, na ktorý opodstatnene poukázal prvoinštančný súd. Žalobkyňa v odvolaní síce správne uviedla, že v tomto rozhodnutí ústavný súd riešil inú skutkovú situáciu, avšak z rozhodnutia je jasný zovšeobecňujúci záver spočívajúci v tom, že je porušením čl. 46 ods. 1 Ústavy SR garantujúceho právo na súdnu ochranu, ak všeobecné súdy rezignujú na svoju úlohu preskúmať dôvodnosť nároku, ktorý má byť neodkladným opatrením chránený. Z takto vymedzeného rámca aplikácie § 325 ods. 1 CSP sa potom nevymyká ani žalobkyňou označené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/33/2012, lebo aj toto len potvrdzuje, že žalobca musí osvedčiť svoj nárok (t. j. nemusí ho preukázať) v rámci čoho nie je potrebné dbať na formálne požiadavky inak platné pre dokazovanie. Teda ani uvedené rozhodnutie nedáva za pravdu žalobkyni, že nie je potrebné skúmať dôvodnosť samotného nároku (a jeho trvanie).

8. Odvolací súd ďalej konštatuje, že žalobkyňa sa nariadenia neodkladného opatrenia domáhala poukazujúc na to, že žalovaný 1/ v rámci výkonu záložného práva zabezpečujúceho úver vo výške 137.000,- Eur poskytnutý jej (a jej manželovi) úverovou zmluvou datovanou dňom 27. 06. 2017 pristúpil k speňaženiu ich nehnuteľností vedených na LV č. E. k. ú. I. formou dobrovoľnej dražby realizovanej žalovaným 2/ ako dražobníkom. Takto vymáhaná pohľadávka vo výške 138.217,78 Eur ale podľa žalobkyne nezodpovedá skutočnosti vzhľadom na to, že úver bol riadne splácaný približne do augusta roku 2020, kedy podľa splátkového kalendára mal zostatok dlhu predstavovať sumu 126.089,99 Eur a po započítaní znížených splátok v období februára až júla 2020 mal zostatok dlhu predstavovať niečo cez 127.000,- Eur. Oproti žalovaným 1/ vymáhanej sume to predstavuje rozdiel vo výške 11.000,- Eur. Podľa žalobkyne započítal žalovaný 1/ do vymáhanej pohľadávky aj také sumy, na ktoré nemá právny nárok a ktoré s najväčšou pravdepodobnosťou majú svoj základ v neprijateľných zmluvných podmienkach. Nakoľko však vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru je uvedená len celková suma, nevie identifikovať z čoho táto pozostáva. Žalobkyňa v návrhu poukázala aj na to, že síce na liste vlastníctva nie je vedená ako vlastníčka sporných nehnuteľností (ktoré podľa zápisu na príslušnom liste vlastníctva patria U. C.), avšak v konaní Okresného súdu Zvolen sp. zn. 16C/63/2018 bolo (zatiaľ neprávoplatne) určené, že spolu s manželom M. I. sú ich bezpodielovými spoluvlastníkmi. Z tohto hľadiska je podľa žalobkyne otázne, komu žalovaný 1/ vyplatí výťažok z dražby sporných nehnuteľností prevyšujúci zabezpečenú pohľadávku, pokiaľ tieto boli znalecky ohodnotené na sumu 233.000,- Eur (ktorá je pritom nízka a preto voči nej vznikla u dražobníka námietky).

9. Z uvedených tvrdení žalobkyne je podľa odvolacieho súdu zrejmé, že nespochybňuje platnosť úverovej ani záložnej zmluvy, ktorých uzavretie je predpokladom výkonu záložného práva formou

dobrovoľnej dražby v zmysle zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách, nespochybňuje právo žalovaného 1/ ako veriteľa uspokojiť svoju pohľadávku takýmto spôsobom a naostatok žalobkyňa nespochybnila ani existenciu svojho dlhu voči žalovanému 1/. Jediným argumentom žalobkyne pre nariadenie neodkladného opatrenia (vo vzťahu k samotnej podstate uplatneného nároku) je teda okolnosť, že skutočný úverový dlh voči žalovanému 1/ je minimálne o 11.000,- Eur nižší.

10. Odvolací súd na základe žalobkyňou doložených listinných dôkazov konštatuje, že uvedenú skutočnosť žalobkyňa neosvedčila. Z dôkazov nachádzajúcich sa v spise nemožno vyvodiť ako pravdepodobný záver, že žalovaný 1/ výkonom záložného práva vymáha svoju pohľadávku vo výške nezodpovedajúcej skutočnému dlhu žalobkyne (a jej manžela) z úverovej zmluvy.

11. Žalobkyňa predložila splátkový kalendár (č. I. 23 a nasl. spisu) majúci charakter prílohy k uzavretej úverovej zmluve, ale z tohto nevyplýva záver, že skutočná výška úverového dlhu bola v auguste 2020 na úrovni 126.098,99 Eur. Ako správne uviedol prvoinštančný súd, splátkový kalendár preukazuje iba to, aký mal byť v danom čase zostatok úverového dlhu pri riadnom a včasnom splácaní dohodnutých úverových splátok. Samotnú úverovú zmluvu žalobkyňa nepredložila dôvodiť v podanom návrhu tým, že ňou nedisponuje a vyhotovenie jej kópie by trvalo týždeň pri poplatku v sume 50,- Eur a nepredložila ju ani k podanému odvolaniu, hoci tak vzhľadom na časové súvislosti mohla urobiť (návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podala dňa 07. 10. 2022 a odvolanie proti uzneseniu prvoinštančného súdu dňa 21. 11. 2022). Odvolací súd preto nedokáže posúdiť, či úverová zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ako v tomto smere vyslovila svoju domnienku žalobkyňa a nedokáže potom posúdiť ani to, či na nejakej neprijateľnej zmluvnej podmienke založené právo na peňažné plnenie mohol žalovaný 1/ zahrnúť do vymáhanej sumy 138.217,78 Eur. Odvolací súd vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobkyne dodáva, že síce podľa § 186 ods. 1 CSP naozaj nie je potrebné dokazovať skutočnosť súdu známu z vlastnej činnosti, avšak za takú odvolací súd nepovažuje všeobecne vymedzené tvrdenie, že „peňažné ústavy vo svojich zmluvách používajú neprijateľné zmluvné podmienky“. Inak povedané, odvolací súd v zmysle uvedeného nemohol prevziať ako osvedčenú (dokázanú) skutočnosť, že žalovaný 1/ zakotvil do úverovej zmluvy č. XX. zo dňa 27. 06. 2017 uzavretej so žalobkyňou a jej manželom dojednania majúce charakter neprijateľných zmluvných podmienok podľa § 53 Občianskeho zákonníka (a že z týchto uplatňuje nejaké právo na plnenie).

12. Okrem toho odvolací súd zo splátkového kalendára zistil, že ani v prípade pravdivosti tvrdenia žalobkyne o riadnom a súčasne včasnom splácaní úveru do augusta 2020 by nebolo prijateľné jej odvolacie tvrdenie, že aj po započítaní znížených splátok v období od februára do júla 2020 by aj tak rozdiel medzi skutočným a vymáhaným dlhom predstavoval sumu cca 10.000,- Eur v jej neprospech. Zo splátkového kalendára totiž vyplýva, že úver bol úročený úrokovou sadzbou vo výške 1,96 %, boli dohodnuté mesačné splátky vo výške 505,67 Eur splatné 25. dňa v mesiaci počnúc dňom 25. 07. 2017 a pri riadnom splácaní úveru by jeho zostatok predstavoval ku dňu 25. 01. 2020 čiastku 128.162,70 Eur. Dodatkou zo dňa 30. 01. 2020 (č. I. 27 spisu) došlo k zmene úverovej zmluvy takým spôsobom, že boli dohodnuté mesačné splátky na sumu 130,- Eur na obdobie od 25. 02. 2020 do 25. 07. 2020, t. j. 6 znížených splátok. Vychádzajúc z týchto parametrov možno pri pomerne hrubom prepočte dospieť k záveru, že v prípade započítania 6 znížených splátok po 130,- Eur na istinu by sa zostatok úveru znížil na sumu 127.382,70 Eur, avšak k tomuto dlhu treba pripočítať úroky minimálne vo výške 208,- Eur mesačne (počítajúc ich na úrovni 1,96 % p. a. iba už zo zníženej sumy 127.382,70 Eur), čo za 6 mesiacov predstavuje 1.248,- Eur a pripočítajúc k tomu vzhľadom na oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru datované dňom 15. 12. 2021 (č. I. 17 spisu) ešte aj omeškané splátky za obdobie od 25. 08. 2020 (keď úver bol podľa žalobkyne splácaný len do augusta 2020) do 25. 11. 2021 v počte 16 po 505,67 Eur (čo je spolu 8.090,72 Eur), tak celkový úverový dlh v decembri 2021 musel byť prinajmenšom na úrovni 136.721,- Eur. Teda aj pri takomto pomerne nepresnom prepočte je zrejmé, že výške skutočného dlhu žalobkyne a jej manžela s oveľa väčšou pravdepodobnosťou zodpovedá suma 138.217,78 Eur vyčíslená žalovaným v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 15. 12. 2021 a nie tvrdenie žalobkyne, že dlh je nižší o cca 10.000,- Eur.

13. Z týchto dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neosvedčila dôvodnosť toho, že žalovaný 1/ voči nej vymáha pohľadávku vo vyššej sume než by mal nárok a preto ako vecne správne potvrdil napadnuté uznesenie prvoinštančného súdu, ktorým návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Vzhľadom na neosvedčenie dôvodnosti nároku žalobkyňou nemali pre rozhodnutie právny význam jej tvrdenia o tom, aké dôsledky by malo nariadenie neodkladného

opatrenia vo vzťahu k nej a vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/. Takisto za zisteného stavu veci bolo bezpredmetným zaoberať sa pasívnou legitímáciou žalovaného 2/, ktorú riešil prvoinštančný súd, pričom vo väzbe na konanie Okresného súdu Zvolen sp. zn. 16C/63/2018 prvoinštančný súd nesprávne uviedol, že momentom nadobudnutia vlastníckeho práva žalobkyne a jej manžela je deň právoplatnosti rozhodnutia. Je síce pravdou, že § 132 ods. 2 Občianskeho zákonníka viaže nadobudnutie vlastníctva rozhodnutím štátneho orgánu na jeho právoplatnosť (ak v ňom nie je deň nadobudnutia vlastníctva určený), ale toto ustanovenie dopadá na rozhodnutia štátneho orgánu majúce konštitutívny charakter a súdne rozhodnutie o určení vlastníckeho práva takým nie je (toto len deklaruje už existujúce vlastníctvo). Odvolací súd navyše zistil, že tunajší odvolací súd rozsudkom zo dňa 24. 11. 2022 potvrdil rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 16C/63/2018-676 zo dňa 22. 04. 2022 v časti určenia vlastníckeho práva žalobkyne a jej manžela k sporným nehnuteľnostiam. Tým je vyriešená i žalobkyňou vyslovená obava, že v prípade vydraženia sporných nehnuteľností nebude zrejmé, komu má byť vyplatený prípadný preplatok výťažku z dražby.

14. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade boli v odvolacom konaní plne úspešní žalovaní 1/ a 2/, ktorí by teda mali aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Pretože však žalovaným 1/ a 2/ v odvolacom konaní trov nevznikli, odvolací súd im náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

15. Odvolací súd k svojmu procesnému postupu ešte podotýka, že hoci ust. § 329 ods. 1 druhej vety CSP ukladá odvolaciemu súdu v prípade rozhodovania o odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia umožniť vyjadriť sa protistrane k odvolaniu a k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, v tomto prípade odvolací súd upustil od tohto postupu. Nedoručoval teda návrh žalobkyne a jej odvolanie na vyjadrenie žalovaným, pretože táto právna úprava je zameraná na predídanie tzv. prekvapivým súdnym rozhodnutiam znamenajúcim porušenie práva strany na spravodlivé súdne konanie a také niečo tu nehrozilo, lebo v tomto prípade odvolací súd potvrdil žalobkyňou napadnuté uznesenie prvoinštančného súdu a tak nebolo nutné oboznamovať žalovaných s nedôvodným návrhom žalobkyne na neodkladné opatrenie a jej odvolaním (inak by tomu bolo samozrejme v prípade opodstatnenosti odvolania).

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súde je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za neho koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).